

83. Raamattuluento: Seuraa minua

Alkurukous: Herra Jeesus Kristus, sinä pyysit kerran eräitä miehiä lähtemään seuraasi. He lähtivät. Kaikki muut kutsutut eivät lähteneet koska heillä oli niin paljon syitä ja esteitä. Sinä tahdot meitä kaikkia seuraasi. Anna meille rohkeus ja tahtoa totella sinua minne meitä vietkin, kutsumiasi. Lähteminen on paras ratkaisumme tässä elämässä, sillä siinä on mukana iankaikkisen elämän lupaus. Kiitos, Herra! Aamen.

Aluksi

Tämä luento ei ole tarkoitettu niille jotka ovat jo iäkkäitä, ehkä sairaita, tai muutoin elämänosassa jossa ei kyetä enää ajattelemaan Jeesuksen seuraamista. Heille on voinut kasaantua jo niin paljon vaikeuksia etteivät he voi enää käsitellä näin suuria elämään liittyviä kysymyksiä. Ristin tie on heidän joukkonsa valituille ehkä jo kuljettu loppuun. Tämä luento on niille, joiden on tehtävä vielä ratkaisuja elämässään. Mutta kaikille niille tämä luento kuuluu jotka tahtovat ottaa Jeesuksen kutsun vakavasti.

Jumala on tehnyt kaikki valmiiksi puolestamme että sielut pelastuisivat. Hän tahtoo että kaikki ihmiset tulivat totuuden tuntoon. Hän antoi jopa oman Poikansa uhrikuolemaan että meillä olisi rauha hänen kanssaan ja hänen kautta elämä ja yhteys Isään. Kaikki esteet hänen puoleltaan on poistettu. Tie on aurattu auki. Vihollisuus on poistettu. Muuri on murrettu, vihollisuuden väliseinä kaadettu. Kaikki riippuu meistä itsestämme päästäksemme hänen valtakuntaansa; uskomme tai torjumme pelastuksen epäuskollamme. Meidän osaltamme on kysymys myös suostumisesta. Meistä ei ole silti itseämme pelastamaan. Siksi kaikki omat ponnistelut tuottavat vain kuoleman tekoja. Ne johtavat vain kauemmaksi Elävästä Jumalasta. Mutta me emme saa olla niitä jotka eivät lähde Jeesuksen seuraan. Silti ”...*kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran*” (2. Kor. 5:18). Sovittamaton tie on kirouksen tie. Kaiken tulee olla armoa. Armo saadaan uskon kautta Jeesukseen.”*Sen tähden se on uskosta, että se olisi armosta.*” (Room. 4:16). ”*Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo.*” (Room. 5:1-3). Pelastus saadaan vain uskomalla Jeesukseen ja Jumalaan, Isäämme.

Kutsu

Kaikkia Jumalan sana kutsuu Jeesuksen luo. Jotkut kuulevat kutsun ja lähtevät iankaikkisen elämän tielle. Monet kuulevat mutta eivät lähde. Kaikki eivät edes kuule. ” *Sillä monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut.* ” (Matt. 22:14). Kristuksen kutsu ja mukaan lähtijät ovat maailman ihmeellisimpiä asioita. Emme sitä ymmärrä. ”Toiset otetaan, toiset jätetään.” Vain valitut kuulevat kutsun oikein ja lähtevät Jeesuksen mukaan. Monen lähtö estyy koska katsotaan sen maksavan liikaa. Näin oli myös erään kirjanoppineen laita. Hän kyllä tahtoi lähteä mukaan mutta kun hänelle selvisi mitä se maksaa, hän jäi pois jo ensimmäisen tiedonannon jälkeen. ” *Ja eräs kirjanoppinut tuli ja sanoi hänelle: "Opettaja, minä seuraan sinua, mihin ikinä menet". Niin Jeesus sanoi hänelle: "Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi".* ” (Matt. 8:19,20). Tästä miehestä ei kuulla enää tämän jälkeen.

Näin kävi myös eräälle rikkaalle nuorukaiselle. Jeesuksen esittämä vaatimus oli nuorukaisen mielestä kohtuuton. Nuori mies oli kyllä pyrkinyt täyttämään kaikki käskyt. Mutta hän kysyi Jeesukselta, olisiko vielä jotakin, joka pitäisi täyttää, että perisi varmasti iankaikkisen elämän. Jeesus luetteli hänelle käskyjä jotka tulisi pitää. ” *Nuorukainen sanoi hänelle: "Kaikkia niitä minä olen noudattanut; mitä minulta vielä puuttuu?" Jeesus sanoi hänelle: "Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa; ja tule ja seuraa minua". Mutta kun nuorukainen kuuli tämän sanan, meni hän pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta.* ” (Matt. 19:20–22). ” *Kun Jeesus näki hänen olevan murheissaan, sanoi hän: "Kuinka vaikea onkaan niiden, joilla on tavaraa, päästä Jumalan valtakuntaan! Helpompi on kameelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan.* ” ” (Luuk. 18: 24,25). Nuorukaisellekin, muutoin kunnolliselle miehelle, kustannukset olivat liian korkeat. Oli hengellistä ja maallista rikkautta. Esteet olivat liian suuria ja kustannukset osoittautuvat mahdottomiksi toteuttaa. Sydän oli liian lujasti kiinni omissa töissä ja mammonassa. Siksi Jeesus sanoo:

” *"Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoaan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni. Ja joka ei kanna ristiänsä ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni. Sillä jos joku teistä tahtoo rakentaa tornin, eikä hän ensin istu laskemaan kustannuksia, nähdäkseen, onko hänellä varoja rakentaa se valmiiksi, " ” (Luuk. 14: 26–28). Edelleen: ” *"Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.. Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähden, hän löytää sen.* ” ” (Matt. 16:24,25).*

Eikö nämä ole ihmiselle mahdotonta? On. Opetuslapset kysyivät:” *"Kuka sitten voi pelastua?"Niin Jeesus katsoi heihin ja sanoi heille: "Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista".* (Matt. 19:25, 26). Siksi Jumalan kutsumille ja valituille mitkään vaatimukset eivät ole liikaa. Mutta monet matkaan kutsutut alkavat järjestään esittää helpotuksia. ” *Ja eräs toinen hänen opetuslapsistaan sanoi hänelle: "Herra, salli minun ensin käydä hautaamassa isäni". Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Seuraa sinä minua, ja anna kuolleitten haudata kuolleensa".* ” (Matt. 8:21,22). Tämä miehen pyyntö ja väite eivät voineet pitää edes paikkaansa, isähän olisi pitänyt jo haudata. Ei mies voinut olla paikanpäällä kun isä oli kuolleena kotona. Se oli olosuhteet huomioon ottaen mahdotonta. Miehellä oli lähtöön siis tekosyy. Kaikki syyt lähtemiseen ovat aina tekosyitä.

Eräässä Jeesuksen vertauksessa mies lähetti palvelijoitaan keräämään juhlaväkeä suurille illallisilleen: ”... *'Tulkaa, kaikki on jo valmiina.'* Mutta yksi toisensa jälkeen nämä alkoivat esittää verukkeita.” (Luuk. 14:17,18). Yksi oli ostanut pellon, yksi osti härkiä, eivät he näin juuri silloin ehtineet mukaan. Joku oli mennyt naimisiin ja silloin ei tullut mieleenkään lähteä muihin pitoihin. Askarreltavaa oli tarpeeksi kotonakin. Lähtijöitä oli siis harvakseltaan. Palvelija kertoi tämän herralleen. Nyt herra vihastui ja sanoi: *'Mene kiireesti kaupungin kaduille ja toreille ja tuo tänne köyhät ja raajarikot, sokeat ja rannat.'* Mutta näin oli palvelija jo tehnyt. ” *Silloin herra sanoi: 'Mene maanteille ja kyltien kujille ja vaadi ihmisiä tulemaan, jotta taloni täytyisi. Ja siitä voitte olla varmat, että yksikään noista, jotka minä kutsuin, ei pääse minun pitopöytäni!'"* ” (jakeet 23,24).

Kun kuuntelee Jeesuksen kehotuksia ja ohjeita lähtemiseen ja mihin se lähtijän vie, moni ihminen joutuu orjuuden ja pelon hengen valtaan: minä olen niin huono, minä en tuohon kykene. Kuitenkaan vaihtoehtoja ei ole liiemmin. Herran ohjeistus on: ”Ota tai jätä”. Kohtuuttomilta tuntuvat monet Jeesuksen sanat luonnolliselle ihmiselle.

Jeesuksen seuraamisesta

Jeesuksen seuraaminen on mahdollista koska Jumala vaikuttaa kaiken tahtomisen ja tekemisen. Niinpä lähtijöitäkin on. ”*Ja sieltä kulkiessaan ohi Jeesus näki miehen, jonka nimi oli Matteus, istumassa tulliasemalla ja sanoi hänelle: "Seuraa minua". Niin tämä nousi ja seurasi häntä.*” (Matt. 9:9). Matteus ei empinyt lähteä. Tulliasemalla istuskelu sai jäädä.

On siis niitä jotka lähtevät seuraamaan Elämän Herraa. Jeesuksen vaatimukset ovat kuitenkin ”minälle”, turmeltuneelle luonnollemme, eli lihалlemme mahdottomia, niin lujasti on luontomme kiinni maailmassa, itsekkyyden, kaikenlaisen synnin ja pimeyden voimien vankeina. Mutta juuri siksi Jeesus tuli vapauttamaan ihmiset synnin orjuudesta. ”*Jeesus vastasi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Mutta orja ei pysy talossa iäti; Poika pysyy iäti. Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi.*” ” (Joh. 8:34–36).

Me olemme itsessämme synnin orjia. Vapaita ovat vain ne jotka Poika, Herra Jeesus Kristus, on vapauttanut. Mutta silti kaikista Herran vapauttamista ei tule Jeesuksen seuraajia. Esteitä on liikaa. Silti aina jotkut lähtevät koska he kuulevat oikein Paimenensa kutsuäänen. Tämä on suuri mysteeri.

”*Niin Jeesus taas puhui heille sanoen: "Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus."*” (Joh. 8:12).

Ei tule toimia myöskään Pietarin tavoin eli että alamme kantaa huolta muiden osasta jos juuri minä lähdän seuraamaan Jeesusta. Pietari oli näet huolissaan Johanneksesta, eli siitä, miten hänen kävisi. Alamme helposti murehtia miten läheistemme käy jos minä lähdän Jeesuksen seuraan. ”*Kun Pietari hänet näki, sanoi hän Jeesukselle: "Herra, kuinka sitten tämän käy?" Jeesus sanoi hänelle: "Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua."*” (Joh. 21:21,22). Emme saa katsella sivuille, ei taakse, jos haluamme lähteä seuraamaan Elämän Herraa. Edes rakkaimmatkaan ihmiset eivät saa olla esteenä.

Armo riittää myrskyssäkin

Eikö pelkkä armo riitäkään joku hätäntynyt kysyy? Eikö heittäytyminen uskon varaan palastakaan? Omassatunnossa saattaa käydä myrsky. Kaikki tuntuu menevän sekaisin kuunnellussa tai lukiessa Jeesuksen puhetta seuraamisestaan. Käy usein niin että aralla omallatunnolla vaeltava ottaa kaikki Raamatun sanan vaatimukset juuri itselleen kuuluviksi. Mutta ne jotka saisivat eniten pelätä, nuo jotka vaeltavat oman tahtonsa ja halunsa ohjaamina, porhaltavat eteenpäin kuin pohjoisen juna ilman tunnontuskia. He eivät huomaa että tämä juna puskee koko ajan vääriin suuntaan kunnes putoaa rotkoon.

Mutta kyllä armo ja usko aina pelastavat. ”*Onhan kirjoitettu: "Uskosta vanhurskas saa elää."*” (Room. 1:17; Gal. 3:11). ”*"Koska hän riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan; minä suo-jelen hänet, koska hän tuntee minun nimeni."*” (Ps. 91:14).

Ensiksi tullaan vanhurskaaksi uskosta ilman ihmisen tekoja tai hänen vaikutustaan. Tämä on kaiken pelastuksen perusta ja peruskallio. Kallio on aina Kristuksen työ Golgatalla. Jos siihen lisätään jotakin, menetetään Jumalan vanhurskaus Kristuksessa ja sen myötä pelastus. Se oli galatalaisten erehdystä. Mutta Herra ei ole tarkoittanut meidän jäävän uudestisyntymisen paikalle. Sehän on vasta syntyminen. Ahtaan portin jälkeen ei ole kenellekään vaippoja, kehtoa, vuodesohvaa tai lepotuolia että me voisimme niissä odottaa taivaaseen pääsyämme. Ei, vaikka piispoja myöden saatetaan saarnata että kaikki pääsevät taivaaseen. Tuolloin ehkä katsotaan vaikkapa kerran saadun kasteen olevan tuo divaanisohva taivaaseen. Kuitenkin Herra kutsuu meidät kaikki uskonkilvoitukseen hänen jälkiään seuraten. Muutoin ei tielle päästä. Jopa uudestisyntynyt ihminen, joka jää kilvoittelusaan laiskaksi, ei tunne Raamattua, ei Jumalan Voimaa, eksyy. Sana ja oikeat opettajat varottavat

alikäisyydestä kristillisessä elämässä. Vauvankehtoa tarvitaan kyllä aluksi mutta se on vaihdettava kohta aikuisen vaellukseen.

Meidät, uuteen elämään kutsutut, on kutsuttu vaeltamaan pyhityksessä. Siispä myös uskovan ihmisen on usein muututtava ajatuksiltaan ja asenteiltaan. Luemme Pietarin kirjeestä: ” *Niin kuin hän, joka teidät on kutsunut, on pyhä, niin tulkaa tekin pyhiksi kaikessa mitä teette. Onhan kirjoitettu: "Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä."* ”(1. Piet. 1:15,16).

Emme toki sotke keskenään vanhurskauttamista ja pyhitystä. Mutta Sana sanoo: ”*Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herra*” (Hepr. 12:14). Ja vielä: ”*Jumala ei näet ole kutsunut meitä elämään synnillistä, vaan pyhää elämää*” (1. Tess. 4:7).

Kuitenkin harvat kilvoittelevat läpi ahtaan portin ja harvoja jotka lähtevät sen jälkeen Jeesuksen seuraajiksi. Jeesus sanoo: ”*Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät.*” (Matt. 7:13,14). Tunkua taivastielle ei ole. Vähän on kulkijoita Jeesuksen seurassa. Väljempiä teitä liha haluaa. Myös pelkkiä saattomiehiä on paljon, niitä jotka ovat vain näön vuoksi mukana, mutta eivät ole vastanneet myöntävästi Jeesuksen kutsuun. Heitä sanotaan myös kainilaisiksi veljiksi. Jonakin päivänä, totuuden kohdatessa, nämä saattomiehet ja kainilaiset veljet saattavat vihoissaan jopa tappaa hurskaan Aabelin.

Monet kyllä haluisivat päästä taivasten valtakuntaan mutta he eivät voi. (Luuk. 13:24).

Jeesuksen seuraajat eivät eksy.

Herra puhuu niistä jotka ovat lähteneet seuraamaan häntä: ” *Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä.*” (Joh. 10:27–30). Näin säilyimme iankaikkiseen elämään – Jumalan voimasta.

Mutta Jeesuksen seuraaminen aina maksaa, eli on myös menetettävää. On ahdistusta ja vastustusta. On ihmispelkoja ja -orjuutta. Kaikkea sellaista hänen kutsunsa voi tuoda tullessaan. Kaikista esteistä huolimatta, kaikista niistä, joita ei Kristus ole pyhittänyt itselleen, on lähdettävä hänen seuraansa.

Näin Jeesus itse sanoo: ”*Sen tähden, jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa. Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan. Sillä minä olen tullut nostamaan pojan riitaan isäänsä vastaan ja tyttären äitiänsä vastaan ja miniän anoppiansa vastaan; ja ihmisen vihamiehiksi tulevat hänen omat perhekuntalaisensa'. Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka rakastaa poikaansa taikka tytärtänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias. Joka löytää elämänsä, kadottaa sen; ja joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen.*” (Matt. 10:32–39).

Sopiva ies ja kevyt kuorma

Jeesuksen asettama ies, eli kuormalaite ja varsinainen kuorma ovat jokaiselle kantajalle juuri ne oikeat. Näin se on koska Jeesus Kristus niin sanoo. ” *Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormanani on keveä.*” ” (Matt. 11:28–30).

Miksi Jeesuksen antama taakka on niin sopivan kevyt? Miksi aiemmista teksteistä voi saada myös toisenlaisen kuvan? Tähän tarvitaan ymmärrystä ja Jeesuksen tuntemista. Kaikki saadaan häneltä. Puhumme nyt lisää Jeesuksen asettamasta kuormasta.

Ensiksi:

Jeesus ei takerru lain vaatimukseen eikä sen kirjaimeen. Hän ei vaadi Mooseksen raskasta lainkuormaa kannettavaksemme. Herra haluaa omiensa vaeltavan Hengessä, ei kirjaimessa. Me ihmiset usein ja kaikki lainopettajat tosin edelleen vaativat lainkirjainta toteutettavaksi. Se on kuitenkin jyrkässä ristiriidassa evankeliumin lupauksen kanssa. Herra on jo vapauttanut meidät lain kirouksesta Jumalanlasten vapauteen. Me emme saa siis suostua enää minkään orjiksi. Riittää kyllä että galatalaiset erehtyivät tässä asiassa. Kuitenkin näitä lain alla nääntyviä uskovia on kaikkialla keskelämme. Se on kauheaa. Tällöin ei ole ymmärretty että lain kantaminen oli ja on yhä Jeesuksen tehtävä. Hän teki kaiken puolestamme. ”Se on täytetty”, hän ristiltä huusi. Tähän on sanottava vain: Aamen!

Kerrataan vielä lisää raamatullisia tosiasioita. Laki oli vain Kristukseen asti, nyt saarnataan Jumalan valtakuntaa – ilman lakia. Jumalan vanhurskaus on ilmoitettu kerta kaikkiaan ilman lakia. ”*Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia*” (Room. 3:21). Syövytä tämä tosiasia syvälle sisimpääsi. Jos et ole vapaa, ei sinusta ole lain asettamien kuormien kantajana ristintien kulkijaksi. Vaikka kuinka ponnistelisimme lain toteuttamiseksi, aina jää jäljelle jokin puute ja -syyttävä omatunto. Tällä tiellä vaeltava uskova on väsynyt ja iloton, jopa täysin näännyksissä. Ja sellaisia moni taitaa olla. Lakikuorman kantajia, kirouksen alaisia on yhä paljon. Lain taakkoja on mahdoton kantaa.

Mutta miksi sitten laki on annettu? Apostoli sanoo sen. ”*Mitä varten sitten on laki? Se on rikkomusten tähden jäljestäpäin lisätty olemaan siihen asti, kunnes oli tuleva se siemen, jolle lupaus oli annettu*” (Gal. 3:19). Synnin paljastamiseksi tarvittiin laki. Ilman lakia synti on tuntematonta koska ilman sitä ei ole mitään mihin ihmiselämää vertaisi. Se että laki antaisi elämää, se johtaa yhä pahemmin syntiin, sillä: ”...synnin voima on laki.” (1. Kor.15:56). ”*Me tiedämme, että lain sanat kohdistuvat niihin, joilla on laki. Näin ei kukaan voi väittää vastaan, vaan koko maailma joutuu Jumalan tuomion alaiseksi. Eihän yksikään ihminen tule Jumalan edessä vanhurskaaksi lain käskyjä noudattamalla. Lain tehtävänä on opettaa tuntemaan, mitä synti on.* (Room. 3:19,20). ”*Sillä Jumala on sulkenut kaikki tottelemattomuuteen, että hän kaikkia armahtaisi*” (Room. 11:32). ”...syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta; sillä en minä olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: ”*Älä himoitse*.” (Room. 7:7). Lain kautta tulee synnintunto, mutta samalla armon ja armahduksen tarve. Laki on toki hyvä, kunhan sitä käytetään lain mukaisesti, eli sitä on saarnattava jumalattomille ja kääntymättömille ja muille lurjuksille.

Myös tästä asiasta haluaisin saarnata lopun elämäni ajan sillä kovin hitaasti asiat aukenevat ihmismielelle.

Toiseksi:

Jeesuksen ankarilta tuntuvat vaatimukset koskevat vain turmeltunut luontoamme, lihaamme. Se on saatava kokonaan ristille. Sen on kuoltava. Siksi ensimmäinen käsky Herraa seuraamaan lähteville on: ”Kiellä itsesi”. Liha ei saa seurata mukana. Liha on täysin turmeltunut. Miksi siis yrittäisimme mädäntynyttä lihaa parannella? Kun nimittäin joku haluaa tehdä jotakin hyvää työtä Jumalalle ja lähimmäisilleen, liha sotii heti vastaan ja on koko ajan tosihankala. Mutta jos lihasta riippumatta, Herran armosta, jotakin hyvääkin tulee tehtyä, liha alkaa heti odottaa kiitosta. Se sanoo hyvän työn jälkeen pullistellen: ”Huomaatko, kuomaseni, kuinka hyviä me olimme!” Liha ottaa ainakin puolet Herran työstä omaksi ansiokseen. Siksi lihan on oltava koko ajan lukkojen takana, eli ristillä. Liha on viheliäinen, synnin kokonaan turmelema. Niitä jotka yrittävät tehdä vanhaa Aatamia paremmaksi sanotaan lihanpyhittäjiksi.

Kun pyrimme Jeesuksen seuraan ja alamme tajuta millainen vastustaja lihamme on, alamme suorastaan pyytää että se nostettaisiin sille kuuluvalla paikalle – ristille. Alamme tuolloin paremmin ymmärtää Paavalin sanat: ”*Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä*

olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni. En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa, sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut.” (Gal. 2:19–21). Lihalle on julistettu näin kuolemantuomio. Tämän säännön, eli: en minä vaan Kristus, on oltava aina voimassa. Näin alamme ymmärtää miksi Jeesuksen seuraamisessa ei saa olla kahta eri johtajaa: Kristusta ja lihaa. Ei myöskään Kristusta ja lainkirjainta. Herra ei hyväksy sellaista ja siksi hän on niin ehdoton vaatimuksissaan. Matkan teosta ei tule mitään ellei Jeesus yksin kulje edellämme ja me hänen jäljissään. Kun totuus Jeesuksen kutsusta ”Tule ja seuraa minua”, alkaa valjeta, niin pelottavan tuntuista uhkailusta tuleekin suunnaton lupaus: Jeesus-tie avautuu ihanana eteemme. Jos Jeesus saa yksin kulkea edellämme ja takanakaan ei kukaan paimenna, on helppo yhtyä virren säkeeseen:

”Niin kevyt, ihana on ies,
Ei paina kuorma suloinen,
Kun silmä seuraa iloiten
Vain jälkiäsi, Ristinmies.”
(SV 49:4)

”Niin Jeesus taas puhui heille sanoen: ”Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus”.” (Joh. 8:12).

Liha ja veri eivät voi periä Jumalan valtakuntaa. Jos katse alkaa pälyillä houkuttavia maailman toilauksia ja lisäksi ”minä-itse” alkaa hallita, olemme eksyneet tieltä. Tällöin on palattava heti Ristinmiehen seuraan ja taas on rauha sydämessä. Jos jäämme harhaamme, laki ottaa paikkansa ja alkaa soimata ja tuomita. Liha on silloin tuomiolla.

Herra ottaa moittimatta ja soimaamatta eksyneen karitsaisen huomaansa. Huonoa omaatuntoa ei saa siis kantaa. Se paatuu siinä tilassa ajanoloon, eikä enää syytä vaikka syntejä vilisisi sormien läpi. On siis heti puhdistauduttava Karitsan verellä. Mutta takaisin pitää tulla harhapoluilta. Joskus Jeesus joutuu jättämään jopa muun laumansa ja lähteä etsimään eksynyttä seuraajaansa. Ja kun lammas löytyy, hän nostaa kovin kurjassakin kunnossa olevan karitsansa olalleen ja tuo muiden seuraajiansa joukkoon. Tuolloin voi toki lammas kokea hetken häpeää, mutta kukaan ei saa moittia paluumuuttajaa eikä sitä kivittää.

Jeesus on ihana paimen. Hänellä on niin suunnattoman suuri rakkaus omiinsa. *”Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä. Minä olen se hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut”* (Joh. 10:11,14). Hänen seurassaan on turvallinen olo. *”Minulla on myös muita lampaita, sellaisia, jotka eivät ole tästä tarhasta, ja niitäkin minun tulee paimentaa. Ne kuulevat minun ääneni, ja niin on oleva yksi lauma ja yksi paimen.”* (Joh. 10:16). Tähän toiseen tarhaan kuuluvia lampaita olemme me, muihin kansoihin kuuluvat.

Jeesuksella on tarjota matkanvarrelle myös matkaeväät. Ne ovat erään pienen pojan eväät: viisi leipää ja kaksi kalaa. Ne ovat hänen viisi ristinhaavaansa ja hänen ruumiinsa ja verensä. Tätä ruokaa jäi kerran tähteeksi kaksitoista korillista apostolien jaettavaksi. Tämä ruoka riittää iankaikkisuuden päivään asti.

Miten osaisin puhua näistä asioista niin että mahdollisimman moni ymmärtäisi ja saisi valaistusta? Mutta kaikki perustuu kuitenkin yksin siihen voimaan, jonka Jumala arnessaan antaa. Kaikki omat ponnistelut vievät vain yhä pahempaan ja syvempään tyhjänä olon tuntoon.

Ja vielä kolmanneksi:

Mutta mitä on tulla ristiinnaulituksi? Risti on hirvittävä paikka ja sillä kuoleminen on tuskallista. Vaikka Jeesuksen ies ja kuorma ovat meille soveliaita, hän edellyttää että kiellämme itsemme ja suostumme ristille. Ja silloin tuska alkaa. Ristin naulat raatelevat nyt synnin ruumista. Voimat valuvat maahan. Niin kävi Jeesuksellekin. *”Voimani valuu maahan kuin vesi... Minun voimani on kui-*

vettunut kuin saviastian siru.”(Ps. 22:15,16). Tästä huolimatta meidän syntiruumiin on kuoltava joka päivä. ”*Ja joka ei kannu ristiänsä ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni.*”(Luukas 14:26+). ”*Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen*” (Gal. 5:24).

Kun apostoli Paavali puhui tästä asiasta aikoinaan maaherra Feeliksille, Feeliks säikähti pahoin ja pyysi Paavalia sillä kertaa poistumaan (Ap. t. 24:25). Samoin käy monelle muullekin: kun Jeesuksen seuraajaksi aikova tulee Golgatalle ja ristiinnaulittavaksi, matka saattaa tyssätä siihen. Se on Feeliksin ratkaisu. Vaatimus kuolla pois itseltään voi olla mahdoton ajatus omaan vapauteensa totuneelle lihalle. Todellisuudessa sen pitäisi olla maailman valtavin asia, eli saada kokea omalle kohdalleen vapautuminen syntiruumiin orjuudesta. Olemme vain niin rakastuneita itseemme ja vähän kipua tuottavaan elämään että emme suostu hevin uhrattavaksi vaikka se antaisi suunnattoman voittopalkinnon ja aarteen taivaassa. Ihminen etsii mieluusti vähemmän vaivaa tuottavan elämän. Jos kaipaamme rikkautta, kuuluisuutta tai vain muuten kepeää omaa elämää, meistä ei kerta kaikkiaan ole kärsivän Kristuksen seuraan. Useimmiten ihminen haluaa itse päättää elämästään eikä suostu Jumalan tahtoon. Mutta hän ei tajua, mitä menettää

Jeesus ei koskaan vaatimalla vaadi ketään seuraansa. Kenenkään ei ole pakko lähteä hänen jälkiänsä seuraamaan. Mutta hän sanoo: ”Jos joku tahtoo...”

Mutta mitä se siis tarkoittaa? Mitä tapahtuu ristintielle, Jeesuksen jäljissä? Lisätään vielä jotakin tähän kysymykseen. Ristin tiellä, Jeesuksen seurassa, Jumala alkaa muokata lastaan Jeesuksen kuvan kaltaiseksi. Kivisydän vaihtuu hengelliseksi sydämeksi. Ristillä saadaan Kristuksen mieli, hänen nöyryytensä ja kuuliaisuutensa. Kovuus muuttuu lempeydeksi. Kuvitellun viisauden on muututtava ensin tyhmyydeksi, sitten voidaan omistaa Kristuksen viisaus. Jeesuksessa on kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkeytyneinä (Kol. 2:3). Herra antaa tuntemisessaan myös täyden ymmärryksen. Tässä koulussa alkaa oppilas tuottaa Hengen hedelmää. ”*Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen*” (Gal. 5:22). Ristin tehtävä on saattaa meihin Kristuksen muoto (Gal. 4:19). Näitä Herra tahtoo. Tähän kaikkeen tarvitaan Kristuksen ristin työ - nyt meissä.

Mutta älä vaivu epätoivoon tai orjuuteen vaikka kaikki ei käykään kädenkäänteessä. Tulee lankeemusta, tulee pettymystä omaan itseensä. Mutta Herra jatkaa tiellään eteenpäin ja armahtaa ja antaa anteeksi. Hänen verensä riittää jokaiselle.

Kristuksen seuraaminen ei anna vain kärsimystä vaan myös suurta lohdutusta. Kärsimys Kristuksessa on lohdutettua kärsimystä. ”*Niin kuin Kristuksen kärsimykset ovat tulleet runsaina meidän osaksemme, samoin on Kristus tuonut meille runsaasti lohdutusta*” (2. Kor. 1:5).

Tämänkin kirjoittaja lähti kerran mukaan koska kaikki tiet eivät vieneetkään Roomaan vaan usein pelkkään perikatoon. Herran näytti sen. On ollut myös hurskaita ja uskollisia esirukoilijoita. Älä siis, Herran ihminen, vähättele esirukoustyötäsi jos Herra on valinnut sinut siihen työhön. Voit voittoa sieluja rukouskammiossasi. ”*viisas voittaa sieluja.*” (Sananl. 11:30). Ja vielä: ”*Oikeat opettajat loistavat niin kuin säteilevä taivaankansi, ja ne, jotka ovat opastaneet monia vanhurskauteen, loistavat kuin tähdet, aina ja ikuisesti.*” (Dan. 12:3).

Hän on ihmeellinen

Edellisissä teksteissä on puhuttu paljon ristintien kulkemisen vaikeuksista ja luopumisen tuskasta. Siinä on vain osa totuudesta. On voittojakin. On iloa ja autuutta. On pelastuksen riemua. Paljon kärsinyt Paavali sanoo: ”*Tämä hetkellinen ja vähäinen ahdinkomme tuottaa meille määrättömän suuren, ikuisen kirkkauden*” (2. Kor. 4:17).

Kun ymmärryksemme ja Herran tuntemus lisääntyy, huomaamme paljon uutta ja tietämystä kasvavaa. Siispä: ”*Tietäkää: ihmeellinen on Herra hurskastansa kohtaan.*...” (Ps. 4:4). Mitä pidemmälle matka Herran seurassa jatkuu, sitä ihmeellisemmäksi hän käy. Väin vähän kerrallaan hänen ihanuu-

tensa paljastuu. Se joka on uskollinen Jeesuksen seuraaja, saa kokea jo matkalla hänen ihmeellisyytensä. Lopulta Jeesuksen ystävä ei halua tässä maailmassa omistaa mitään muuta kuin Jeesuksen yksinään. Paljon kuritettu, kiusattu ja paljon menettänyt apostoli Paavali tunnusti avoimesti: ”Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voitaisin omakseni Kristuksen” (Fil. 3:8). Kaikki muu sai mennä. Kaikki muu oli tyhjää Herran rinnalla. Jeesukseen rakastunutta yhä harvempi muu asia kiinnostaa. Herra on kaikki. Maailma kaikkine menoineen alkaa näyttää kovin tyhjänpäiväiseltä ja jonninjoutavalta. Samalla entinen ystäväjoukko harvenee. Tosiystävät jäävät jäljelle – ja Herra. Hän jää vaikka Jumala armossaan antaa meille myös tosikuritusta parhaaksemme. Kova kuritus kertoo Jumalan suunnattomasta rakkaudesta. ”...sinun vitsasi ja sauvasi minua lohduttavat” (Ps. 23:4).

Olkoon myrsky kuinka kauhea tahansa. Vaikka maailma kaatuisi sivuilla ja takana, on kuljettava sivuilleen ja taakseen vilkuilematta Ristinmiehen seurassa. Sillä tiellä on turvallisuus, rauha ja ilo. Muutoin ahdistuksen päivänä ihminen joutuu epäuskoon, epätoivoon ja hän saattaa menehtyä. Herran tie on turvallinen. ”Joka sitä tietä kulkee, ei eksy - eivät hullutkaan” (Jes. 35:8).

Tämä on tie, ristin tie. Kristus on sen itse meille valmistanut. Ihana on Kristus! Ihana on tämä tie syntisten kulkea! Ole suuresti siunattu sinä tämän tien matkalainen! Isä kotona jo sinua odottaa.

”Ja sinun korvasi kuulevat takaasi tämän sanan, milloin poikkeatte oikealle tai vasemmalle: ”Tässä on tie, sitä käykää”.” (Jes. 30:21). Aamen.